

Postanowienie z dnia 15 listopada 2006 r.

I PZ 21/06

Skargę kasacyjną, od której opłatę podstawową uiszczono znakami opłaty skarbowej, należy uznać za nieopłaconą w rozumieniu art. 398⁶ § 2 k.p.c.

Przewodniczący SSN Herbert Szurgacz, Sędziowie SN: Katarzyna Gonera, Zbigniew Hajn (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 15 listopada 2006 r. sprawy z powództwa Lecha N. przeciwko Urzędowi Miasta w T.M. o ustalenie istnienia stosunku pracy i dopuszczenie do pracy, na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 24 lipca 2006 r. [...]

o d d a l i ł zażalenie.

U z a s a d n i e n i e

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim odrzucił skargę kasacyjną powoda.

Pełnomocnik powoda wniósł 7 lipca 2006 r. skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego z 11 kwietnia 2006 r., uiszczając opłatę w wysokości 30 zł, jednakże w znakach skarbowych, a nie w znakach sądowych. W uzasadnieniu postanowienia Sąd wskazał, że obowiązek uiszczenia opłaty od skargi kasacyjnej wynika z art. 3 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398), która weszła w życie z dniem 2 marca 2006 r., przy czym stosownie do treści art. 35 ust. 1 tej ustawy, w sprawach z zakresu prawa pracy od skargi kasacyjnej pobiera się opłatę podstawową w kwocie 30 zł. Z kolei sposób uiszczenia opłat sądowych w sprawach cywilnych został uregulowany w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 31 stycznia 2006 r. w sprawie sposobu uiszczenia opłat sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2006 r. Nr 27, poz. 199). Zgodnie z § 2 ust. 1 tego rozporządzenia, opłaty sądowe w sprawach cywilnych uisz-

cza się w formie bezgotówkowej na rachunek bieżący dochodów właściwego sądu albo w formie wpłaty gotówkowej, bezpośrednio w kasie sądu lub w formie znaków o odpowiedniej wartości wykonanych według ustalonego wzoru, zwanych „znakami opłaty sądowej”. Zgodnie z art. 398⁶ § 2 k.p.c. skargę kasacyjną wniesioną po upływie terminu, niespełniającą wymogów określonych w art. 398⁴ § 1 k.p.c., nieopłaconą oraz skargę, której braków nie usunięto w terminie lub z innych przyczyn niedopuszczalną sąd drugiej instancji odrzuca na posiedzeniu niejawnym. Z tych względów Sąd potraktował wniesioną skargę kasacyjną jako nieopłaconą i na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. orzekł o jej odrzuceniu.

W zażaleniu na powyższe postanowienie pełnomocnik powoda wniósł o jego zmianę i nieodrzucaenie skargi kasacyjnej. W uzasadnieniu zażalenia skarżący podniósł, że skarga została wniesiona w terminie i opłacona została znakami w prawidłowej kwocie, jednak na skutek oczywistej pomyłki na skardze kasacyjnej zostały naklejone znaki opłaty skarbowej. Dokonał tego osobiście powód, który zobowiązał się do nadania skargi w urzędzie pocztowym po uiszczeniu opłaty. Powód działał w ogromnym stresie, ponieważ ma po raz pierwszy do czynienia z sądem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest nieuzasadnione. Opłata uiszczona znakami opłaty skarbowej nie jest opłatą sądową w rozumieniu ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Wobec tego skargę kasacyjną „opłaconą” w taki sposób należy uznać za nieopłaconą. Zgodnie z art. 398⁶ § 1 k.p.c. w przypadku gdy skarga kasacyjna nie spełnia wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c., przewodniczący w sądzie drugiej instancji wzywa skarżącego do usunięcia braków w terminie tygodniowym pod rygorem odrzucenia skargi. Natomiast według paragrafu drugiego tego artykułu, sąd drugiej instancji odrzuca na posiedzeniu niejawnym skargę kasacyjną wniesioną po upływie terminu, skargę niespełniającą wymagań określonych w art. 398⁴ § 1 k.p.c., nieopłaconą oraz skargę, której braków nie usunięto w terminie lub z innych przyczyn niedopuszczalną. Z przytoczonych przepisów wynika jasno, że skargę nieopłaconą sąd odrzuca bez wzywania skarżącego do usunięcia braków. Z tego względu Sąd Okręgowy zasadnie uznał, że przedmiotowa skarga podlega odrzuceniu na podstawie art. 398⁴ § 2 k.p.c.

Z powyższego wynika również, że przedmiotowa skarga nie może być uznana, jak sugeruje zażalenie, za skargę opłaconą, tyle że nienależycie. Należy jednak zauważyć, że nawet, gdyby przyjąć takie założenie, to skarga podlegałaby odrzuceniu na podstawie art. 130² § 3 k.p.c. Z przepisu tego, w powiązaniu z § 1 i 2 powołanego artykułu, wynika, że sąd odrzuca, bez wezwania o uiszczenie opłaty, nienależycie opłacone pismo wniesione przez adwokata, radcę prawnego lub rzecznika patentowego środki odwoławcze lub środki zaskarżenia (apelację, zażalenie, skargę kasacyjną, skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, sprzeciw od wyroku zaocznego, zarzuty od nakazu zapłaty, skargę na orzeczenie referendarza sądowego) podlegające opłacie w wysokości stałej lub stosunkowej obliczonej od wskazanej przez stronę wartości przedmiotu zaskarżenia. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy wymieniony przepis stosuje się do środków odwoławczych i środków zaskarżenia podlegających opłacie podstawowej, o której mowa w art. 35 i 36 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (zob. uchwałę z 26 września 2006 r., II UZP 11/06; por. także uchwałę z 21 listopada 2006 r., III CZP 109/06).

Na koniec wymaga podkreślenia, że skutki niewykonania przez profesjonalnego pełnomocnika, będącego adwokatem lub radcą prawnym, jego obowiązków związanych z wniesieniem środka odwoławczego nie mogą być usprawiedliwione powierzeniem przez niego tych obowiązków samej stronie.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. oddalił zażalenie.

=====